

Man ne prie širdies pradėti pasakojimą nuo atsiprašymo, – galbūt net yra taisyklė, panaši į draudimą po „kad“ rašyti bendratį, – bet perskaitęs daugiau nei trisdešimt prirašytų puslapių jaučiu turintis taip pasielgti. Dėl vieno konkretaus žodžio. Iš motinos išmokau daug nepadorių žodelių, juos vartodavau nuo mažų dienų, vis dėlto šis kitoks. Kalbu apie žodį „vėliau“, minimą frazėse „vėliau nugirdau“, „kaip vėliau paaiškėjo“ arba „vėliau sumečiau“. O taip, jis kartojasi per dažnai, bet nieko negaliu keisti, nes istorija rutuliojasi nuo tada, kai tebetikėjau Kalėdų Seneliu ir Dantukų fejai (nors dėl šios gyvavimo suabejojau būdamas dar šešerių). Man jau dvidešimt dveji, vadinasi, esu „vėlesnio“ gyvenimo stadijoje, ar ne? Persiritęs į penktą dešimtį, – su sąlyga, kad taip ilgai gyvensiu, – turbūt mąstysiu apie dalykus, kuriuos dvidešimt dvejų tariausi perkandęs, bet jau žinosiu, kad iš tiesų ne kažin ką tada apie tai nutuokęs. Dabar suprantu, kad „vėliau“ būna visuomet. Bent jau iki mirties. Po jos, matyt, lieka vien „seniau“.

Esu Džeimis Konklinas, kitados buvau nupiešęs Padėkos dienos kalakutą ir galvojau, kad kūrinys išpūdingas. Vėliau – visai netrukus – paaiškėjo, kad prie „išpūdingo“, deja, teko pridėti žodį „šlamštas“. Kartais tiesa užknisa.

Manychiau, čia siaubo istorija. Perskaitykite ją ir patys tuo įsitikinsite.

1

Iš mokyklos namo traukiau su motina. Ji laikė man už rankos. Kitoje gniaužiau kalakutą, vieną iš tų, kuriuos mes, pirmokai, piešėme likus savaitei iki Padėkos dienos. Paveikslėliu taip didžiavausi, kad iš jaudulio nesitvėriau kailyje. Prie kartoninio popieriaus turėjome priglausti plaštaką ir ją apibrėžti spalvota kreidele. Taip pavaizdavome uodegą ir kūną. O galvą kiekvienas piešėme savaip.

Parodžiau kalakutą mamai, o ji suskato malti liežuvium, – tep, tep, tep, aha, aha, aha, nuostabu, – bet vargu ar piešini matė. Tikriausiai galvojo, kaip parduoti vieną iš knygų. Stengėsi „iškišti produktą“, taip sakydavo. Ji dirba literatūros agente. Anksčiau tuo užsiimdavo jos brolis, mano dėdė Haris, bet mama tais laikais, apie kuriuos jums pasakoju, jau prieš metus buvo perėmusi jo verslą. Pokyčius lėmė gana ilgokai trukę nemalonūs įvykiai.

– Rinkausi tamsiai žalią spalvą, – pridūriau. – Juk žinai, kad ji man patinka labiausiai?

Jau buvome netoli savo daugiaaukščio. Jį nuo mokyklos teskyrė trys kvartalai.

Mama ir vėl: tep, tep, tep. Na, dar pridūrė:

– Vaiki, namie pažaisk arba įsijungęs televizorių pažiūrėk „Barnį“ ir „Stebuklingąjį mokyklinį autobusą“, nes man reikės su daug kuo pakalbėti telefonu.

Tada jau aš pareiškiau – tep, tep, tep, taip užsitarnaudamas niuksą ir plačią šypseną. Džiaugdavausi, jei pavykdavo privers-ti motiną šyptelėti, nes dar šešerių žinojau, kad ji į pasaulį žiūri itin rimtai. Iš dalies dėl manęs, šitai vėliau išsiaiškinau. Spėjo auginanti pakvaišusį sūnų. Tą dieną, apie kurią čia rašau, ji nusprendė, kad aš vis dėlto nesu išsikraustęs iš proto. Greičiausiai lengviau atsipūtė, o galbūt ir ne.

– Su niekuo apie tai nešnekėk, – vėliau paliepė. – Nebent su manim. Gal net ir su manim nešnekėk, gerai?

Taip, atsakiau. Kai esi mažas, sutinki su viskuo, ką sako mama. Išskyrus, be abejo, tuos atvejus, kai vakare tave ragina eiti miegoti. Arba suvalgyti visus brokolius.

Nusigavome į savo daugiabutį ir pamatėme, kad liftas vis dar sugedęs. Jeigu jis būtų veikęs, viskas, galimas daiktas, būtų pakrypę kita linkme, nors ne, taip nemanau. Žmonės, tikinantys, neva gyvenime svarbiausia jūsų pasirinkimas ir keliai, kuriais sukate, tauškia niekus. Nes, klausykite, į trečią aukštą būtume užsikorę tiek liftu, tiek laiptais. Kai aikštingas likimo pirštas beda į jus, visi keliai atveda ten pat, va kokia mano nuomonė. Ji gali pasikeisti, kai tapsiu vyresnis, bet netikiu, kad taip nutiks.

– Šiknon liftą, – tarė mama ir greitai pridūrė: – Vaiki, šito negirdėjai.

– Ko negirdėjau? – atšoviau, ir ji vėl plačiai nusišypsojo.

Deja, tądien paskutinį kartą. Pasisiūliau iš jos paimti krepšį, kaip paprastai jame buvo rankraštis, šįsyk storas, regis, penkių šimtų puslapių (lūkuriuodama, kol išėsiu iš mokyklos, mama prisėsdavo ant suoliuko paskaityti, jei tik leisdavo oro sąlygos).

– Tu labai malonus, bet ar pameni, ką tau nuolat kartoju?

– Kiekvienas gyvenime pats turi tempti savo naštą, – atsakiau.

– Tiesiai į dešimtuką.

– Redžio Tomo knyga?

– O taip. Senojo gerojo Redžio, kuris apmoka mūsų būsto nuomą.

– Knyga apie Roanoką?

– Džeimi, ar dar reikia klausti?

Suprunkščiau. Senasis gerasis Redžis rašė *vien* apie Roanoką. Štai kokią naštą tempė *jis*.

Laiptais užlipome į trečią aukštą, jame įrengti dar du kiti butai ir mūsiškis koridoriaus gale. Mudu su mama gyvenome prašmatniausiame. Prie numerio 3A išvydęs poną ir ponią Berketus akimoju supratau, kad kai kas nutiko, nes ponas Berketas rūkė, nors anksčiau nebuvo tekę jo matyti su cigarete rankoj, mūsų name rūkyti draudė ir taisyklės. Jo akys buvo pasrūvusios krauju, susitaršiusių plaukų sruogos stirksojo kaip žili dygliai.

Senuką vadinau „ponu“, bet iš tiesų į jį derėjo kreiptis kaip į „profesorių“, nes Berketas Niujorko universitete dėstė kažkokį įmantrų dalyką. Tik vėliau sužinojau – anglų ir europiečių literatūrą. Ponia Berket buvo su naktiniais ir basa. Jos apdaras atrodė plonytis. Pro audinį išvelgiau nuogą kūną.

– Marti, kas nutiko? – paklausė motina.

Jam nespėjus išsižioti, atkišau kalakutą. Kaimynas stovėjo nusiminęs, todėl išigėdžiau jį pralinksinti, negana to, juk piešiniu neapsakomai didžiavausi.

– Žiūrėkite, pone Berketai! Nupiešiau kalakutą! Žiūrėkite, ponია Berket! – pakėliau popieriaus lapą ties savo veidu, nenorėdamas sudaryti įspūdžio, kad spoksau į moteriškus dalykėlius.

Ponas Berketas manęs nepaisė. Vargu ar apskritai ką išgirdo.

– Sija, turiu siaubingų naujienų. Ryte mirė Mona.

Mama numetė krepšį su rankraščiu sau tarp kojų ir delnu susiėmė burną.

– O ne! Negali būti!

Jis pravirko.

– Naktį pabudo ir man pasakė einanti atsigerti vandens. Vėl užmigau, o šįryt ją radau ant sofos, iki smakro užsitraukusią apklotą, todėl pirštų galiukais nutipenu į virtuvę užkaisti kavos – buvau tikras, kad malonus kvapas pri... pri... prižadins... prižadins...

Ponas Berketas visiškai palūžo. Mama jį apkabino, visai kaip mane, kai susižeisdavau, nors mūsų kaimynui buvo apie šimtas metų (vėliau paaiškėjo, kad septyniasdešimt ketveri).

Tada prabilo ponია Berket. Įsiklausyti į jos žodžius sekėsi sunkokai, bet lengviau negu į kai kurių kitų. Nuo lemtingos akimirkos ją skyrė gana nedaug laiko.

– Džeimsai, žalių kalakutų nebūna, – pareiškė.

– Maniškis toks, – atsiliečiau.

Motina tebespaudė poną Berketą glėbyje ir jį vos vos sūpavo. Nė vienas ponios Berket negirdėjo – nepajėgė, ir manęs negirdėjo, nes užsiėmė suaugusiųjų reikalais: mama guodė poną senuką, tas žliumbė.

– Paskambināu daktarui Alenui, atvažiavējis jās padarē išvādā, kad Monā veikiausiai užklupo pultas, – tarē ponas Berketas. Bent jau man atrodē, kad pasakē būtent tai. Nors gal ir klydau, nes jās murmeno plūsdamas ašaromis. – Ir susisieķē su laidojimo namais. Jū darbuotojai išsiveķē Monā. Neįsivaizduoju, kaip be jos gyvensiu.

– Jei mano vyras nepasisaugos, cigarete apdegins tavo motinai plaukus, – perspējo ponias Berket.

Taip ir nutiko. Užuođziau svylančias sruogas – panašus kvapas sklando grožio salonuose. Mama buvo per daug mandagi, kad imtų priekaištauti, tik pasitraukē nuo pono Berketo, paēmē iš jo cigarete, numetē ant grindų ir sumindē. Mano galva, taip elgtis bjauru, taip šiukšlinti negražu, bet nutylējau. Nujaučia, kad padētis ypatinga.

Negana to, suvokiau, kad toliau kalbēdamas su ponias Berket įvarysiu jam baimēs. Ir mamai. Kelias esmines taisykles perpranta netgi maži vaikai, jei tik jū smegenys nesuminkštėjusios. Jie sako „prašau“ ir „ačiū“, viešumoje nemaskatuoja iš kelnų išsitrauktu pimpaliuku, nekramto maisto prasiziojē ir nebendrauja su mirusiuoju prie gyvųjų, kurie jo jau ilgisi. Teisindamasis tenoriu pasakyti, tąkart nenutuokiau, kad ponias Berket negyva. Bēgant laikui įgudau pastebēti skirtumus, bet anuolaik viso labo tik mokiausi juos įžiūrēti. Kiaurai permačiau naktinis marškinius, o ne jā. Iš pirmo žvilgsnio kā tik mirusieji atrodo tokie pat kaip gyvieji, netgi tebedēvi drabužius, kuriais apsirengē išleido kvapā.

Ponas Berketas motinai apsakē viskā kuo smulkiausiai. Pasakojo, kaip atsisēdēs prie sofas gniaužē žmonos rankā, kol prisistatē daktaras, o vėliau ir laidojimo namų šeimininkas, šis jā išgabeno. Tiksliau, jās vartojo žođį „transportavo“, tad nesusigaudžia, apie kā jās šneka, kol mama nepaaiškino, kā ta sąvoka reiškia. Iš pradžių neabejojau nugirdēs „laidojimo gėlių“ – turbūt dėl kvapo, mat kaip tik tada cigarete ēmē svi-
linti mamai plaukus. Ir kiek apri-
mēs ponas Berketas vėl įsi-
raudojo.

– Dingo jos žiedai, – pro ašaras pasakė ponas Berketas. – Ir vestuvinis, ir sužadėtuvių su dideliu deimantu. Apieškojau naktinį staliuką, ant kurio Mona juos pasidėdavo, kai rankas įsitrindavo smirdančiu kremu nuo artrito...

– Aha, dvokas šlykštus, – pripažino ponias Berketas. – Lanolinai – avių vilnų riebalai, bet jis apmalšina skausmą.

Linktelėjau supratingai, bet liežuvį laikiau už dantų.

– ...ir vonios kambario kriauklę, nes kai kada ji palikdavo žiedus tenai... Dairiausi *visur*.

– Juos būtinai rasite, – kaimyną guodė motina. Plaukams užsidedgi nebegrėsė, tad ji vėl apglėbė poną Berketą. – Būtinai rasite, Marti, nesijaudinkite.

– *Kaip jos ilgiuosi! Jau ilgiuosi!*

Ponias Berketas sumosikavo ranka sau prieš veidą.

– Nepraeis nė šešių savaičių ir jis pakvies Doloresą Magovan papietauti mieste.

Senukas teberypavo, o mama jį ramino, visai kaip mane, kai nusibrozdindavau kelį; arba kai kartą panorau jai užplikyti arbatos ir karštu vandeniu apsitėškiau ranką. Kitaip tariant, garsų netrūko, tad nusprendžiau išnaudoti progą ir tyliai paklausiau:

– Ponias Berketas, ar numanote, kur jūsų žiedai?

Mirę žmonės priversti jums sakyti vien tiesą. Būdamas šešerių to nežinojau; maniau, kad visi suaugusieji – ir gyvieji, ir mirusieji – nemeluoja. Aišku, nereikėtų užmiršti, kad anuomet ir Auksaplaukę laikiau tikra mergaite. Jei norite, galite mane vadinti kvaileliu. Bent jau netikėjau, kad trys lokiai moka kalbėti.

– Ant viršutinės lentynos koridoriaus spintoje. Tolimiausioje kertėje, už iškarpu albumų.

– Kodėl jie tenai? – paklausiau, ir motina mane keistai nugalbė.

Jos akimis, kreipiausi į tuščią erdvę... nors mamai pamazū jau aiškėjo, kad aš ne toks kaip kiti vaikai. Po atsitikimo Centriniam parke, nemalonaus atsitikimo, – jį aprašysiu kiek vėliau, – nugirdau, kaip ji, telefonu šnekučiuodamasi su viena iš draugių redaktorių, paskelbė, atseit primenu antgamtinę

būtybę, lyg kokią fējā. Klaikiai persigandau nutaręs, kad ji žada mane pervadinti mergaitišku Fėjos vardu.

– Neturiu nė menkiausio supratimo, – tarė ponia Berket. – Tuo metu, regis, jau buvau ištikta insulto. Mano mintys skendo kraujyje.

Mintys skendo kraujyje. Tie žodžiai man iš galvos neiškris niekada.

Mama pasiūlė ponui Berketui užėiti pas mus ir išgerti arbatos („arba ko nors stipriau“), bet jis atsakė, nes ketino toliau ieškoti dingusių žmonos žiedų. Ji paklausė, gal nupirkti jam išsineštinio kinų maisto, ruošėmės jo užsisakyti vakarienei, ir ponas Berketas padėkojo: ačiū, Sija, būtų neblogai.

*De nada**, tarė motina (tuos žodžius vartodavo dažnai, visai kaip „tep, tep, tep“ arba „aha, aha, aha“), dar pridūrė, kad atnešime valgį apie šeštą, nebent jis norėtų užkąsti pas mus – jei taip, mielai prašom. Ponas Berketas patikino, kad mieliau vakarieniautų savo bute ir džiaugtųsi, jeigu jam palaikytume draugiją. Ne, sakė „mūsų bute“, tarsi Mona Berket tebebūtų gyva. Bet tokia ji nebuvo, nors ir stovėjo šalimais.

– Iki tol žiedus tikrai aptiksite. – Mama įsikibo man į ranką. – Eikš, Džeimi. Su ponu Berketu susitiksimė vėliau, dabar palikime jį ramybėje.

– Džeimsai, žalių kalakutų nebūna, – pakartojo ponia Berket, – o ir šiaip taviškis į juos nepanašus. Atrodo kaip dėmė, iš kurios kyšo pirštai. Tu ne Rembrantas.

Numirėliai negali meluoti, ir tai puiku, jeigu siekiate gauti atsakymą į kokią klausimą, bet, kaip rašiau, tiesa kartais užknisa. Jau nirštelėjau ant senutės, vis dėlto pyktis kaipmat išblėso, nes ji staiga pravirko. Atsisukusi į vyrą prabilo:

– Kas pasirūpins, kad juosdamasis diržą nepraleistum kilpos ties nugara? Doloresa Magovan? Kurgi ne, pasvajok, ir praeis. – Pabučiavo jam į skruostą... arba pabučiavo orą prie skruosto. – Marti, aš tave mylėjau. Ir tebemyliu.

* Nėra už ką (*isp.*).

Ponas Berketas kilstelėjo ranką ir pasikasė skruostą, kur glaudėsi žmonos lūpos, lyg odą būtų kutenęs niežulys. Ko gero, taip ir pamanė.

2

Aha, aš matau mirusius žmones. Kiek tik save atsimenu. Vis dėlto jaučiuosi kitaip nei berniukas iš filmo su Briusu Vilisu. Pasitaiko, kad vaizdai mane sudomina, nugąsdina arba velnio-niškai erzina, bet dažniausiai mirusieji *egzistuoja*, ir tiek. Kaip, tarkim, kairiarankystė, gebėjimas nuo trejų metų skambinti klasikinę muziką arba ankstyva Alzheimerio liga, užpuolusi dėdę Harį, kai jam tebuvo keturiasdešimt dveji. Man, šešiametiam, keturiasdešimt dvejų metų vyras atrodė senyvas, bet netgi aš sumojau, kad jis per jaunas užmiršti, kas esantis. Arba kaip vadinasi vienas ar kitas daiktas – nežinau kodėl, bet, mums svečiuojantis pas dėdę Harį, tai mane šurpindavo labiausiai. Jo mintys neskeno kraujyje dėl smegenyse trūkusios kraujagyslės, bet vis tiek buvo kažkur nugrimzdusios.

Mudu su mama lėtai nupėdinome prie numerio 3C ir ji atrakino duris. Mažumėlę užtruko, kol įveikė tris spynas. Sakė, kad tokia kaina už prabangą. Buvome įsikūrę šešių kambarių bute, langai žvelgė į gatvę. Motina butą praminė Parko aveniu rūmais. Du kartus per savaitę pas mus užsukdavo samdoma valytoja. Mama vairavo reindžroverį – turėjome vietą požeminėje automobilių aikštelėje Antrojoje aveniu – ir kartais juo važiuodavome į Spionką aplankyti dėdės Hario. Redžio Tomo ir dar kelių rašytojų dėka (bet daugiausia senojo gerojo Redžio) gyvenome kaip inkstas taukuose. Bet neilgai: slegiančias, liūdnas permainas aptarsiu greičiau, nei norėčiau. Prisimindamas praitį kai kada galvoju, kad anų laikų įvykiai – tarsi epizodai iš Dikenso romano, tik papildyto keiksmoždziais.

Mama atsisėdo ant sofos, prieš tai ant jos nušveitusi rankinę ir krepšį su rankraščiu. Nuo baldo atsklidęs pirstelėjimą

primenantis garsas paprastai mus prajuokindavo, bet tądien nė katro nepralinksmino.

– Viešpatie, apsišik stačia... – mama prisivertė užsičiaupti keldama ranką. – Tu...

– Nieko negirdėjau, aha, – atsakiau.

– Gerai. Turėčiau užsisėgti elektros šoko antkaklį, kuris suveiktų, vos prasižiočiau burnoti tavo akivaizdoje. Gal taip išmokčiau prikąsti liežuvį. – Ji atkišo apatinę lūpą ir pūstelėjusi prasklaidė kirpčiukus. – Man liko perskaityti porą šimtų naujausios Redžio knygos puslapių...

– Kaip Redžis ją pavadino? – paklausiau neabejodamas, kad pavadinime bus žodis „Roanokas“; kaip visada.

– „Roanoko mergelės šmėkla“. Vienas iš geresnių jo romanų. Daug sek... daug bučinių ir glėbesčiavimosi.

Suraukiau nosį.

– Atleisk, vaiki, bet damoms patinka skaityti apie trankiai plakančias širdis ir įkaitusias šlaunis. – Ji nudūrė akis į krepšį su „Roanoko mergelės šmėklos“ rankraščiu, supančiu, kaip visada, šešiomis ar aštuoniomis gumytėmis, viena iš jų amžinai nutrukdamo ir priversdavo mamą užgriaudėti skambiausiais keiksmiais. Daugumą pats tebevarčiau. – Jei atvirai, šiuo metu nenoriu nieko, tik taurės vyno. Gal net butelio. Mona Berket buvo rakštis subinėj, ir Marčiui gal net geriau bus gyventi be jos, bet kol kas jis sugniuždytas. Labai viliuosi, kad turi giminių, nes manęs nevilioja galimybė tapti svarbiausia guodėja.

– Ponia Berket irgi ją mylėjo, – tarstelėjau.

Mama keistai pažvelgė į mane.

– Tikrai? Išties taip manai?

– Taip. Ji pirma pasakė kažką bjauraus apie mano kalakutą, paskui apsiverkė ir pabučiavo poną Berketą į skruostą.

– Džeimsai, tau tik pasivaideno, – atsiliėpė mama, bet abejodama.

Jau suvokė, kad nemeluuju, gulda galvą, kad suvokė. Deja, suaugusiesiems nelengva patikėti tokiais dalykais, ir tuoj paaiškinsiu kodėl. Vaikystėje atskleidus, kad Kalėdų Senelis išgalvotas,

Auksaplaukė pramanyta, o pasakojimai apie Velykų zuikį tėra skiedalai, – čia daugiau tik tris pavyzdžius, jų nesunkiai pateikčiau daugiau, – žinių visuma priverčia žmones nebetikėti niekuo, ko patys negali išvysti.

– Ne-e, nepasivaideno. Ponia Berket sakė, kad aš ne Rembrantas. Kas jis?

– Dailininkas. – Ji dar sykį papūtė sau į kirpčiukus. Nežinau, kodėl juos nešiojo, nežinau, kodėl nesišukuodavo kitaip. Mama buvo gražuolė ir jai tiko visokiausios šukuosenos.

– Kai ten nueisime pavalgyti, neužsimink, ką tariesi matęs.

– Gerai, bet ji teisi. Mano kalakutas sumautas. – Dėl nenusisekusio paveikslėlio apniukau.

Pastebėjusi, kad jaučiuosi nekaip, motina ištiesė rankas.

– Eikš, vaiki.

Kai žengiau artyn, ji mane apkabino.

– Tavo kalakutas nuostabus. Žaviausias iš visų, kokius man teko regėti. Pakabinsiu piešinį ant šaldytuvo, jį puoš per amžių amžius.

Suspaudžiau ją taip stipriai, kaip tik pajėgiau, ir veidu įsikniaubiau į duobutę petyje norėdamas užuosti jos kvėpalus.

– Myliu tave, mama.

– Ir aš tave, Džeimi, be galo, be krašto. Ką gi, lėk pažaisti arba įsijunk televizorių. Kol dar neužsisakėme kinų maisto, turiu telefonu pašnekėti su keliais žmonėmis.

– Gerai. – Pasukau į savo kambarį, bet po akimirkos sustingau. – Ji nukišo žiedus ant viršutinės lentynos koridoriaus spintoje. Už iškarpų albumų.

Motina įsispigino į mane išsižiojusi.

– Kodėl taip elgėsi?

– Klausiau, bet ji nežinojo. Sakė, kad jos mintys jau skendo kraujyje.

– O Dieve, – sukuždėjo mama ir delnu prilietė sau kaklą.

– Sugalvok, kaip jam pranešti, kur ieškoti žiedų, kai nunešime kinų maisto. Tada ponas Berketas dėl jų nebesijaudins. Gali man užsakyti „Generolo Tso“ vištienos?

- Be abejo. Su rudais ryžiais, o ne baltais.
 – Aha, aha, aha, – atsiliepiu ir nudrožiau žaisti lego. Kons-
 travau robotą.

3

Berketų butas buvo mažesnis už mūsiškį, bet dailus. Po va-
 karienės, kol treškinome laimės sausainiukus (mano lapelis
 skelbė: *Geriau žvirblis rankoj nei briedis girioj*, bet nepagavau
 posakio prasmės), mama pasiteiravo:

- Marti, ar tikrinote spintas? Kai ieškojote žiedų?
 – Kam juos dėti į spintą? – Logiškas klausimas.
 – Dėl insulto ji galbūt nemąstė blaiviai.

Valgėme prie apskrito staliuko virtuvės kertėje. Sulig ma-
 mos žodžiais ant paaukštintos kėdutės prie virtuvės baro sėdin-
 ti ponia Berket energingai sulinkčiojo galvą.

– Vėliau užmesiu į jas akį. – Pono Berketo pažadas nuskam-
 bėjo vangiai. – Dabar esu per daug pavargęs ir prislėgtas.

– Kai pailsėsite, perkratykite miegamojo spintą, – pasiūlė
 mama. – O aš dabar pat nedelsdama apžiūrėsiu stovinčią kori-
 doriuje. Sukirtus tiek saldžiarūgštės kiaulienos man nepakenk-
 tų pasimankštinti.

– Pati šitai sumąstė? – paklausė ponia Berket. – Nė nenu-
 tuokiau, kad tavo motina tokia protinga. – Jos balsas jau slopo.

Žinojau, kad po kurio laiko garsai galutinai išblės ir tema-
 tysiu krutančias lūpas, lyg senutė būtų už storo lango. Vėliau,
 neilgai trukus, ji suvis pragaiš.

– Mano mama labai protinga, – atsiliepiu.

– Aš ir netvirtinau kitaip, – tarė ponas Berketas. – Bet jeigu
 ji ras žiedus koridoriaus spintoje, suvalgysiu savo kepurę.

Kaip tik tuomet motina sušuko: „Valio!“ Ji grįžo su dviem
 žiedais ant delno. Vestuvinis niekuo neypatingas, užtat suža-
 dėtuvų žiedą puošė brangakmenis, didelis kaip akies obuolys.
 Ir skaisčiai žerintis.